

Sygn. akt IV KZ 1/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lutego 2015 r.,

kwestii dopuszczalności zażalenia

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 listopada 2014 r.,

o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o

wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 kwietnia 2009 r.,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 marca 2009

r.,

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 stycznia 2014 r. M. W. wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania karnego, zakończonych postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 marca 2009 r. W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku wskazał, że wznowienie postępowania jest konieczne z uwagi na złożenie fałszywej opinii przez biegłego R. P. i złożenie fałszywych zeznań przez policjanta S. K. Podniósł, że w obu tych sprawach prokuratura odmówiła wszczęcia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

Zarządzeniem z dnia 27 listopada 2014 r., Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego, na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 81 § 1 k.p.k., przedmiotowego wniosku nie uwzględnił. W uzasadnieniu zarządzenia stwierdził, iż wobec treści dwóch wcześniejszych rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego w przedmiocie wniosków o wznowienie postępowania, złożonych przez obrońcę z urzędu wyznaczonego M. W., sam fakt przebywania wnioskodawcy w Regionalnym Ośrodku Psychiatrii Sądowej w B., nie jest wystarczającą przesłanką by uznać, że w niniejszym przypadku należy po raz trzeci wyznaczyć mu obrońcę z urzędu do postępowania wznowieniowego.

W zażaleniu na to zarządzenie skarżący M. W. podniósł, że z uwagi na nowe dowody, które ujawniły się w chwili obecnej (bez bliższego skonkretyzowania o jakie dowody chodzi), wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania jest zasadny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać merytorycznie rozpoznane.

Stosownie do treści przepisu art. 545 § 1 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, dla swojej prawnej skuteczności musi być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Do czasu wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt K 30/11 (Dz. U. z dnia 29 października 2013 r., poz. 1262), w orzecznictwie przyjmowano, że odmowa ustanowienia obrońcy z urzędu nie podlega zaskarżeniu. Wspomnianym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 81 § 1 k.p.k. w zakresie, w jakim nie przewiduje sądowej kontroli zarządzenia prezesa sądu o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu dla oskarżonego, który złożył wniosek w trybie art. 78 § 1 k.p.k., jest niezgodny z art. 42 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 i z art. 78 Konstytucji RP. Analiza treści wskazanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego pozwala jednakże na stwierdzenie, że niemożność zaskarżenia decyzji o odmowie wyznaczenia adwokata w postępowaniu wznowieniowym nie wynika z braku stosownego zapisu w treści art. 81 § 1 k.p.k., ale lokuje się w obszarze postępowania toczącego się po uprawomocnieniu wyroku wydanego w postępowaniu karnym. Tym samym brak jest normatywnych racji dla przyjęcia zaskarżalności tego rodzaju decyzji, po tym jak zapadło już prawomocne orzeczenie rozstrzygające o odpowiedzialności karnej

za przestępstwo (tak: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 grudnia 2014 r., III KZ 93/14, niepubl., z dnia 14 listopada 2014 r., III KZ 86/14, nie publ., z dnia 10 czerwca 2014 r., III KZ 27/14, nie publ.).

Mając na uwadze, że w rozpoznawanej sprawie zostało już wydane zarządzenie o przyjęciu złożonego przez M. W. zażalenia, należało postanowić jak na wstępie.